

tidt er meget høflige mod hverandre; man har jo Exempler paa, at Franskmændene og Englænderne undertiden har vist hinanden megen Høflighed, man har det bekendte fra Slaget ved Fontenau, hvor Franskmændene sagde til Englænderne: „A vous messieurs les Anglais!“ Styd de kun først, vi vente ganske roligt! men saa høflige kan det ikke antages, at man er nu til Dags. Det er den eneste militære Basis, der skal forsvares det kan vi ikke komme bort fra; hvad Fremtiden kan bringe, veed man jo ikke. Jeg forstaar saa heller ikke, hvorfor man lar efter Lar bevilger Noget, som bringer os længer bort fra en aaben Vy. Vi have jo i den senere Tid faaet bevilget Bygninger til Laboratoriet, Stalde til Kaserner, og nu sidst en Geværfabrik. Kort sagt, man har betragtet det som temmelig fast at Etablissementerne forblive i Kjøbenhavn, og jeg tror, at man har Ret deri. Jeg tror, at det er en ren Utopi, at flytte Værkstederne, Kasernerne osv. fra Kjøbenhavn til andre Steder og have en aaben Vy. Vi kommer aldrig dertil og derfor komme vi heller aldrig bort fra, at Kjøbenhavn skal forsvares, naar Kriegen kommer, og det har været Motivet for mig til at gjøre det Lidet, som er bleven gjort.

Jeg skal dernæst gaa over til kortelig at sige et Par Ord til de andre ærede Medlemmer af Oppositionen, som udtalte sig i Gaar, og først til det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), som jo ogsaa var meget vred, eller hvad jeg skal kalde det. Han brugte meget kraftige Udtryk i forskjellig Retning, som jeg for Resten ikke skal komme nærmere ind paa, men der er et Par Bemærkninger af det ærede Medlem, som jeg skal fremdrage: Han bebrejdede Regjeringen, at man ikke var gaaet ind paa at tage mod de 30 Millioner. Det er egentlig en underlig Ting at trække frem, thi det er dog bitterligt, hvad de 30 Millioner betød; de betød kun paa en vis Maade at faae Ministeriet i en Fælde. Det, det nemlig den Gang var Hovedsagen for Dem, var Spørgsmaalet om en Indkomstskat til Kongens Tilvejebringelse, det havde de en Følelse af, at Regjeringen ikke vilde gaa ind paa, derfor kom de med det. Det viste sig ogsaa tilsidst, at da Forslaget kom fra Landstinget, faldt det igjennem med 47 Stemmer mod 47, det blev ikke en Gang vedtaget. Det var, som jeg tror et af vore bekendte Venstreblade har sagt, fuldkommen rigtigt, at det var ikke Andet end et rent Wippebrædt for Ministeriet, idet der dertil var knyttet de bestemte Betingelser om en Indkomstskat, og at Kjøbenhavn ikke maatte

permanent befæstes. En Regjering, som har stillet en permanent Befæstning i første Række blandt de forskjellige Forsvarsarbejder, kan dog ikke gaa ind paa det, og det vilde heller ikke have nyttet os Meget, om vi var gaaet ind derpaa, om man havde haft nogle flydende Søforter, som ikke duede til Noget, og saa fremdeles. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) talte endvidere en hel Del om Tscherning. Det ærede Medlem sagde, at Tscherning holdt ikke af befæstede Hovedstæder og vilde ikke befæste Kjøbenhavn. Jeg skal dertil bemærke, at den Gang, Tscherning blev Krigsminister i Marts 1848 og selv havde Ansvar for, hvad Danmark kunde præstere i Retning af Forsvar, saa sørgede han, skjøndt Kampen i alt Væsentligt gik over vest paa til Slesvig, meget omhyggelig for at faae Kjøbenhavn dækket saa godt som muligt. Vi Gamle kan endnu erindre, hvor Angelinie blev spækket med Kanoner, at Portene bleve forsynede med Palisader, og at han fra Ingenieurkorpsen forlangte Forslag til, hvorledes Kjøbenhavn kunde dækkes ved en Overbømmelse og saa fremdeles. Da han havde Ansvaret, vidste han meget godt, at Kjøbenhavn var vor Basis, som skulde dækkes. Hvad han senere har sagt efter 1864, skal jeg ikke komme ind paa nærmere at berøre. Det er aabenbart, at han den Gang var meget deprimeret, han betragtede Danmarks Sag som aldeles haabløs, det gjør et trift Indtryk at læse det. Han taler om, at dersom man skulde gjøre Noget, skulde man opgive Kjøbenhavn, gjøre Hindsholm til Centralfæstning og flytte al Ting derover, eller at man skulde befæste Sprogø, eller helst have en Tunnel under store Belt, eller lægge en Fæstning ved lille Belt, kort sagt, han havde Ideer og Planer nok, men han var den Gang forskræmt, og derfor har hans Planer ikke Meget at sige. Men jeg er overbevist om, at hvis han ikke havde været saa gammel, men var bleven Krigsminister igjen, saa vilde han have haft affurat de samme Planer, som han havde i 1848, og jeg er vis paa, at, hvis det ærede Medlem fra Stege (Wissen) skulde blive Krigsminister i dette Dieblit, hvor Kjøbenhavn er, hvad den nu er, Herrens eneste Basis, saa vilde han ikke betænke sig paa at gjøre, hvad han formaade, for at dække det. Saa vilde han strax tage ud til Garderhøjsfortet for at se, om det duebe noget, og maaske vilde han tage det ærede Medlem for Viborg (Kjær) med, som maaske vilde troste sig. Det ærede Medlem for Horsens (Wajer) havde jeg dog en vis Tilfredsstillelse af at høre denne Gang, idet han dog mente, at der burde gøres Noget. Han gaar stadig